

„Je bederft de kleuters” gromde grootvader.

„Het is maar ééns in het jaar kerstavond,” zei grootmoeder, juist zooals hare dochter dat ook al gezegd had.

„Hoera!” riepen de kinderen uit. „Dat zegt moeder ook. We mogen van avond zoo vroolijk zijn, als we willen.”

Grootvader hield alweer zijne hand aan zijne ooren, en grootmoeder bracht de kinderen met een zacht lijntje naar beneden.

Toen zij terugkwam, keek de oude man al reikhalzend naar haar om; want het was tijd voor zijn grogje.

De oude vrouw ging daarom aan het wegbergen van het theegoed, zette den ketel weer op de kachel en kreeg de cognacflesch uit de kast. Toen zij de kachel nog wat meer wilde opstoken, om den ouden man spoedig aan zijn grogje te kunnen helpen, miste zij den pook en de kolenschop.

De kleine jongen had geen van beiden weer op zijne plaats teruggelegd, en grootmoeder had er niet opgelet. Nu ging zij overal aan het zoeken, totdat de ondeugende kleuter zelf boven moest komen.

Den pook had hij in gedachten medegenomen, en de kolenschop kwam, na lang zoeken, uit de vensterbank te voorschijn.

„Je moest je schamen,” zeide grootvader; maar de jongen was al bijna de trap af, eer grootvader meer kon zeggen. Hij mompelde nog een paar onverstaanbare woorden en verweet grootmoeder, dat het haar eigen schuld was.

„Wat zouden we toch zonder pook en kolenschop beginnen?” zeide de oude vrouw, toen zij de kachel opstookte. Een oogenblik later, toen zij weer een kooltje uit de kachel nam, om in haar stoof te doen, bekeek zij ook de tang en zeide: „en *jou* kunnen we ook niet missen, hoor.” We zullen zorgen, dat jullie den kleuters uit de handen blijft; het zou me wat moois wezen!”

Toen zette zij alles op de gewone plaats, nam den ketel van het vuur, die met zijn zingend stemmetje vertelde, dat het water kookte, en maakte een lekker warm grogje voor grootvader klaar.

De oude luidjes zaten nog eene heele poos gezellig bij elkander, totdat het tijd werd, om naar bed te gaan. Beneden was alles stil geworden; de kinderen sliepen en droomden van het kerstkindje; — wie weet, zag de kleine bengel, die zooveel onrust gestookt had, ook een' pook en eene kolenschop aan den kerstboom hangen — vader en moeder waren den ouden lui goeden dag komen zeggen, en grootmoeder begon den boel op te redderen.

De oude man sliep al, toen grootmoeder de kachel nog eens voor het laatst van brandstoffen voorzag, om zoolang mogelijk vuur in de kamer te hebben; want het was bitter koud.

Toen grootmoeder eindelijk klaar was en ook sliep, begonnen de pook, de tang en de kolenschop nog een praatje.

„Heb-je 't gehoord?” vroeg de tang, „grootmoeder zeide, dat ze ons niet missen kon.”

„Of ik 't gehoord heb?” zeide de kolenschop. „Dat zou ik denken, en ik